

6.372 – 6. 5. 1916	6.43 – 5. 7. 1916, 29. 7. 1916
6.373 – 5. 7. 1916	6.431 – 5. 7. 1916
6.374 – 5. 7. 1916	6.4311 – 8. 7. 1916
6.3751 – 16. 8. 1916, 8. 1. 1917	6.51 – 1. 5. 1915
6.41 – 11. 6. 1916	6.52 – 25. 5. 1915
6.421 – 24. 7. 1916, 30. 7. 1916	6.521 – 6. 7. 1916, 7. 7. 1916
6.422 – 30. 7. 1916	6.53 – 2. 12. 1916

LUDWIG WITTGENSTEIN

TAJNÉ DENNÍKY 1914 – 1916¹

PRVÝ ZOŠIT

9. 8. 1914 – 30. 10. 1914

9. 8. 14

Predvčero ma odviekli a prideli k 2. pluku pevnostného delostrelectva v Krakove.² Včera predpoludním odchod z Viedne. Dnes predpoludním prídem do Krakova. Jeden dobrý poručík dal môj veľký

¹ Wittgenstein nosil svoj denník stále so sebou a počas dňa si doňho priebežne zapisoval. Jeho zápisy v tajnom písme nie sú štylistickými cvičeniami, nie sú to dôkladne prepracované formulácie, o čom svedčia aj asociačné skoky uprostred vety, záznamu atď. Tak ako túto spontánnosť snažil som sa tiež zachovať Wittgensteinov minimalistický výraz. Pri čítaní treba mať na pamäti aj to, že tieto denníky neboli určené nikomu na čítanie a aj preto Wittgenstein na isté veci pri písaní nedbal.

Keďže kódovaný rukopis nie je na všetkých miestach jednoznačne čitateľný, signalizuje znak (?) práve miesta s neistým čítaním. Pokiaľ sa miestopisné názvy vo Wittgensteinovom denníku nedali identifikovať s istotou, ponechával som ich v takej podobe, v akej si ich Wittgenstein zapísal. Poznámky prevzaté od editora vydania, z ktorého som prekladal a ktoré je „fotograficky“ vernou reprodukciou originálu,“ (Baum Wilhelm (ed.), Ludwig Wittgenstein: *Geheime Tagebücher 1914 – 1916 (Tajné denníky 1914 – 1916)*, Turia & Kant, Wien 1991, s. 12.) sú označené ako pozn. Baum. (pozn. prekl.)

² Hoci bol Wittgenstein kvôli pruhu od vojenskej služby oslobodený, prihlásil sa do armády ako dobrovoľník. Narukoval 7. augusta 1914 a s najnižšou hodnosťou – ako obyčajný delostrelec – bol pridelený k 2. pluku pevnostného delostrelectva v Krakove. Len niekoľko kilometrov severne od Krakova viedla v tom čase rakúsko-ruská hranica. Asi 25 kilometrov východne od Krakova sa táto hranica stretávala s Vislou, ktorá bola odtiaľto až po Sandomierz, ktorý leží pri ústí rieky San do Wisly a ktorý v tom čase patril už Rusku – na úseku dlhom asi 180 kilometrov – hraničnou riekou. (pozn. prekl.)